

EL DAVANTAL de PERE CALDERS

Que no se'ns mori la notícia!

Sempre em causa una gran sorpresa el fet que el terrorisme internacional mostri predilecció per les víctimes innocents. Els grans culpables (i és evident que n'hi ha, sobretot a escala internacional) gaudeixen d'una mena d'impunitat que els permet de sobreviure i d'anar fent la seva. Hi ha hagut excepcions, és clar, però són raríssimes. En general, quan cauen en desgràcia, els dictadors tenen temps de fugir, amb la gairebé sola preocupació de posar en lloc segur allò que han robat als seus pobles. Alguns d'ells ha mort de mort natural al seu país o a l'exili, però això ja els havia d'ocórrer un dia o altre, sense l'ajut del terrorisme.

Cal reconèixer que les víctimes innocents constitueixen un material de lluïment més fàcil, amb l'avantatge d'oferir l'espectacle de voladures o de metrallaments en massa que, vistos a través de la televisió, són de molt d'efecte. En canvi, els dictadors es protegeixen, s'hi tornen, val més anar-hi amb compte.

En alguns moments, sembla que el terrorisme internacional vulgui crear la imatge del terrorista romàntic, l'heroi del nostre temps destinat a substituir els bandolers rurals i els assaltants de diligències. Però hi trobo a faltar l'alenada poètica... Assassinar gent desprevinguda, indefensa i vulnerable, denota una covardia extremada. És cert que hi ha qui s'hi juga i hi perd la vida, però és un joc amb cartes marcades, amb tot de prevencions encaminades a preservar l'aposta. A les víctimes se'ls concedeixen molt poques oportunitats.

Abans he esmentat la televisió, perquè estic segur que té un paper importantíssim en aquest context. Els telediaris són uns dels espais amb més audiència, segons ho corroboren les enquestes. Assistim a un miracle que no acabem d'assimilar: la notícia ens entra a casa poc després de produir-se el fet, i ens aclapara per acumulació, no ens deixa temps per a digerir-la. Avui, una notícia envelleix de seguida i ens anem insensibilitzant. Tanmateix, no totes les notícies tenen la mateixa jerarquia, no és el mateix una catàstrofe natural que una guerra petita i remota, o l'amenaça de greus crisis econòmiques al costat de l'exhibició que fan alguns rics de les seves riqueses. Hi ha notícies que ens arriben i passen, però n'hi ha d'altres que tenen un significat profund, al qual ens convindria de mantenir-nos atents. Però es perden, deixades en l'aiguabarreig general. Ens priven d'un dels objectius primordials: mantenir-nos informats més enllà de la notícia concreta.

No sé si algun diari o premsa periòdica, alguna emissora de ràdio o de televisió, s'han plantejat mai l'interès que podria tenir el seguiment de les notícies, al marge de l'estricta actualitat. O sigui no deixar-les morir, encara que de vegades cremin i exposin a greus contratemps. Penso en l'actuació de determinades forces institucionalitzades, amb tortures, morts i desapareguts —l'altra cara del terrorisme—, un fet que per desgràcia es produeix a diversos llocs del món. Hi ha notícies velles que no mereixen ésser enterrades per altres de noves.